

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published weekly by the WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, a joint stock company, incorporated under the laws of MANITOBA, at its head office and place of business, at the corner of PRITCHARD AVENUE and McCREGOR STREET in the CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465.

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домам, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпеґу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

COR. PRITCHARD AVE. and McCREGOR ST., WINNIPEG, MAN., CANADA

Редакція за оголошення не відповідає.

СПРАВА ВСЕСВІТНЬОГО КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ ТРУДЯЩИХ МАС.

Справа скликання всесвітнього конгресу організованого українського робітництва і селянства та трудової інтелігенції поза межами Радянської України перейшла із сторінок преси до внутрішньої переписки між організаціями. Як би там не переписали, не провадилася, то все-ж таки із сторінок преси та справа сходила не повинна втікати хоч би тому, що організації на місцях готові подумати, що конгрес запехано, або відложено.

Ні, ті організації, які цю справу порушили, як і ті, що з пропозицією погодилися, провадять підготовчу роботу. Піднімають цю справу й вороги українських трудящих мас, ундофашисти з "Українського Робітника", організували культурно-освітнього Об'єднання Українських Робітників в Німеччині "Вольні" довідуються ось що:

"Ундопопівська та націоналістична преса (в Галичині) підгляда величний гвалт. В останніх числах "Діла" пишеться про необхідність видавати за кордоном спеціальну газету, що буде протистоїти українській робітничій пресі та намірам українських робітничих організацій. Українські націоналісти-запродавці розробляють величезні плани, щоби не допустити до цього конгресу. Вони доводять до того, що готуються організувати цілі бойові дружини".

На жаль від якогось часу наша редакція "Діла" не отримує (хоч передплату вислано на рік, то через широку редакцію "Діла" чомусь заставили нам висилку), тому ми не можемо перевірити того, що пише "Діло". Але ми не маємо причини не верити "Українському Робітнику". Значить, наші вороженьки з ундофашистського табору підприймають вже контражанду проти всіх спроб скликання конгресу, тотуються вже його поборювати.

Вони й зрозуміло. Після того, що сталося недавно у Львові, після ліквідації ефремовської змовницької організації на Радянській Україні — вони, при допомозі своїх союзників вдесять, терять свої сили, щоб протиставити їй пропонованому нашому організаційному конгресу. Бо до цього часу ці продажні польсько-фашистські й міжнародні імперіалістичні зграї, яка звела своє "наукове" кубельце навіть в радянському Києві, стадо гастролювала по різних міжнародних конгресах ліо-націоналістичних націоналістичних мещанин, там вона репрезентувала себе речником поневолення українських земель, там вона просила в сильних капіталістичного світа хоч якогось-такого собі жодолюбів в межах польської, чеської та румунської державности. Левички, Паліви та Залозешки й Кракаї кракали на тих конгресах про своєвласній міжнародному імперіалізмові, представляли ім свої заслуги проти Радянської України, аби лише добитися для себе від них ласки.

Розуміється, мета пропонованого всесвітнього конгресу не є вибрати цим плазунам місце на тих міжнародних благодієницьких ярмарках. Вони самі це знають. Чому ж вони в такому разі так скажено репетують проти пропонованого нами конгресу? Тому, що до цього часу не було ще (і нема) в капіталістичній Європі такого тіла, яке репрізентувало б волю й стремління мільйонів українських трудящих мас Західньої України і еміграції і яке кожний виступ продажливий унівдивини та петлюрщини на таких міжнародних збівонських авторитетітно демаскувало б перед трудящими масами Європи, а навіть країн інших частин світа. Ті українські робітничі організації, які там існують, вони безсилі, не координовані, бідні, не мають ні морально, ні матеріальної спроможності виконати самі це завдання. Тов. Волинський писав в "Укр. Роб. Вістях" з 16. листопада 1929 р., що такі міжнародні організації, як Протифашистська та Протімперіалістична Ліги, що відбувають свої конгреси в центральній Європі, на яких завжди є репрезентовані навіть чорношкірі народи поневолені імперіалістами Нігерії, нічого не знають про поневолені Польщею, Румунією і Чехією українські землі, які подорожи в цетрі Європи і на яких розстрілюють та катують в тюрмах робітників і селян так само, як в глухих африканських джунглях. Що це так — то найгірше може посвідчити стаття О. Бюрґера в "Інтернаціонал Прес-Кореспондент". Редакція "Інспектора" вислала Бюрґера перед чехо-словачькими виборами на Прикарпатську Україну. Обішавши цю країну, він описав в "Інспекторі" свої враження (ми подали їх в скороченому в "Укр. Роб. Вістях" з 10. грудня 1929 р.) з економічної й політичної джевали, в якій живе там українське населення. Він пише, що наубогишних сел годі знайти в Європі. "Навіть за параш жален туґусів в північному Сибіру не жив у таких злиднях, такій занедбанні, такій голодній, як оце живе людина Карпатської України в державі пана Масарика" — пише Бюрґер і дивується, що "на конгресах Ліги боротьби з імперіалістами та колоніальним пригніченням досі, хоч як це не дивно, не було одного невеличкого народу. Я маю на оці "карпато-русів" чи, точніше, карпатських українців".

Ще більше здивувався б Бюрґер, коли б він поїхав по всіх землях Західньої України: Галичині, Волині, Холмщині, Буковині. Він побачив би, що на конгресах Ліги боротьби з імперіалістами та колоніальним пригніченням не було не невеличкого, але великого десятизмільйонного народу, якому в "серці

культури Європи" накинута імперіалістами страшну панцину й середньовічні тортури.

Якраз на конгресах таких міжнародних організацій організованих українські робітники і селяни Західньої України і еміграції спільно могли б демаскувати не тільки колоніальну політику "батька" Масарика, фашистів П'ясуздського і Маніу, але й їхніх українських союзників, які допомагають їм грабувати трудове українське населення і підготувати війну проти УСРР. І для цього якраз потрібно такого конгресу, на якому були б зарепрезентовані українські робітничі і селянські організації західньо-українських земель і еміграції, а який встановив би в Європі таке тіло, що при кожній нагоді говорило б від імені українського трудового народу.

Справа встановлення пресового бюра також справа великої ваги. Завданням цього бюра було б не тільки підтримувати постійний зв'язок та давати вчасні й докладні інформації українській пресі та організаціям, але інформувати через відповідну пресу населення Європи про те, що діється на західньо-українських землях, а не чекати, щоб аж в рідні годі "Інспектор" посилає свого кореспондента й цей відкривав перед світом Карпатську Україну. Коли унівдивині в протилугу пропонованому нашому організаційному конгресові задумують видавати за кордоном "спеціальну газету", то це тільки для того, щоб змінити й поширити свою подлу протирадянську пропаганду, щоб обривати визвольну боротьбу трудящих Західньої України, щоб доносити капіталістичним урядам на українській робітничій організації за кордоном. Ці заходи ундофашистів, їхня отверта злука з польською шпашетовою, їхній зв'язок з арештованою ефремовщиною на Радянській Україні, напад їхніх палочників на радянський консулят у Львові, їхні тайні засідання в Варшаві — все це вимагає з нашого боку, з боку всіх великих і малих українських робітничих та селянських організацій поза межами УСРР неспайної активної підготовки до всесвітнього конгресу.

"ЗІНСЬКЕ ЩЕНЯ" В АНГЛІЙСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ.

Малих дітей, щоб вони не лазили в неспину це малину, лизать, "не ходять туди, бо там зінське щеня". Малебчї не знає, що воно таке оте "зінське щеня", яке воно на зріст, на масть, але боїться його на смерть... Цим дивним "зінським щенем" вистромилось аж в самому англійському парламенті. Вже з тиждень англійські консерватори, чи як їх звать — твердобі, одно наслідують в парламенті на міністра закордонних справ Гендерсона з ульдиними запитаннями про царські борги (чи зобовязався радянський уряд виплачувати їм), про комуністичну пропаганду (чи заборонить радянський уряд Комінтернові провадити комуністичну пропаганду в Англії та її колоніях). Багато ще всяких запитань заїсїо в голову англійських пав-лордів, запитань часами провокаційних, часами й дурнувятих, але загально сквернових на те, щоб залізати буржуазно Англії, яка бажає торгувати з радянською країною, щоб зрвати угоду про відновлення взаємнї з Радянським Союзом.

Дивно то, що один твердобі депутат парламенту, якийсь полковник Белев, запитав Гендерсона: "Чи ж знає він, що тих, що провадять приїзди торговлі в Радянський Союз, карують на смерть? Чи попереджає про те уряд англійських купців, які збираються їхати торгувати в СРСР?" Несподівано в самому серці одної з найкультуришних буржуазних країн — в її столиці, Лондоні, депутат парламенту і полковник англійської армії виняв з кишені наше українське зінське щеня і показав його цілому світові, залучуючи нї і так званий робітничий уряд і цілу країну "всю буржуазію". А англійський міністер закордонних справ, член цього уряду, замість того, щоб завітати і пана полковника за його дурнолізність і неспітійну вихватку, заміявся і поїде за переклячї і собі щось безглузде натякати.

Мовляв: ніхто не попереджає англійських купців, що в СРСР існує страшне зінське щеня, але вони повинні про це самі знати. Замість того, щоб ґрунтуючись на підтримці яку відновлення стосунків з Радянським Союзом має не тільки в робітничій класі, але й у широкій колах англійської буржуазії, що хоче з нами торгувати, давати рішучу відповід на закла-

ни й провокаційні виступи, цей нібито робітничий уряд, версе ї собі якусь паткинаний, непаке загнуданий англійської чорною сотнею. Міністер Гендерсон з переклячї від зінського щеняти готовий навіть визнати, що радянський уряд повинен відповідати за діяльність головного штабу комуністичних партій всього світу — Комінтерну. Навіть за те, що десь в Південній Африці нібито від радянської пропаганди виникли заколоти серед робітників-негрів, що їх там викусували місцеві капіталісти. Така поведінка англійського — "робітничого" міністра доводить, що уряд Англії хоче довести, що він не гірше за твердобіих охоронити інтереси капіталу. А страх перед робітничою революцією штовхає його на сильні брудний шпаш, яким ні до чого доброго не доїхати йому у відношеннях з УСРР.

Така політика англійського "робітничого" уряду, не турбує радянського уряду, бо він добре знає, що не ширить з Радянського Союзу підтовхує уряд МекДоналда і Гендерсона на відновлення взаємнї, а примусили його до цього інші обставини. Найперше — обидва англійським робітникам відповісти взаємнї з СРСР, коли партія працїтників привіде до двадцї. Тепер уже й МекДоналд і Гендерсон коло керма влади, а тому їм можна й шахрувати, держучись за хвіст того страшного щеняти, що його витган задуха на світ твердобі депутат. Але вони дуже помиляються, коли думають, що радянський уряд боїться ганьки цього щеняти, що нестиби його до влучного часу англійської політики і тепер думають нїм залізати.

"Радянський уряд бажає тільки загального миру і мирних стосунків з Англією. Але англійські твердобі і їхні приладжники з так званым робітнїм урядом дарма сподіваються, що радянський уряд від на все, навіть братиме відповідальнїсть на себе за заколоти в англійських колоніях, аби тільки ручатись з англійським урядом. Цього не буде. Переполітукували англійські лорди та їхні льокаї з робітничого уряду. Хоч зінське щеня і перетворилось на лондонське, але воно куде й беззубе." *Олександ Крив.*

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті".

ВИСЛОВИ СОЛІДАРНОСТІ З ТРУДЯЩИМИ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ.

ЦВК ТурФДім і Головний Заряд РЗТ вітають уряд УСРР з викриттям петлюривських змовників та протестують проти унівдивських погромщиків.

Центральний Виконавчий Комітет ТурФДім і Головний Заряд Робітничого Запозомого Товариства вислали на руки голови Рада Народніх Комісарів УСРР т. В. Я. Чубаря телеграму, в якій вітають уряд за його боротьбу з шкідниками соціалістичного будівництва та прудують свій голос протесту до голосу вчених і трудящих Радянської України проти погрому ундофашистськими студентами радянського консуляту у Львові. Ніше подаємо зміст висланих на Україну телеграм.

ТЕЛЕГРАМА ЦВК ТУРФДІМ.

ВЛАС ЧУБАР,
ГОЛОВА РАДНАРКОМУ,
ХАРКІВ, (УКРАЇНА).

Від імені членства всераєвої організації Товариства Український Робітничий-Фармерський Дім і його секцій та українських робітників і бідних фермерів Канади ми вітаємо викриття радянським урядом ефремовських петлюривських змовників, ворогів соціалістичного будівництва, і приєднуємо свій голос обурення й протесту до голосу радянських вчених і трудящих мас проти унівдивських погромщиків у Львові та віримо, що недалекий час, коли Західня Україна повалить своїх ґнобітелів і злучиться із своєю радянською батьківщиною.

За ЦВК ТурФДім
Т. ПИЛИПАС, ГОЛОВА. М. ШАТУЛЬСЬКИЙ, СЕКРЕТАР.

ТЕЛЕГРАМА ГОЛОВНОГО ЗАРЯДУ РЗТ.

ВЛАС ЧУБАР,
ГОЛОВА РАДНАРКОМУ,
ХАРКІВ, (УКРАЇНА).

Довідавшись з преси про викриття радянським урядом змовницької "Співки Звизолення України" Головний Заряд українського Робітничого Запозомого Товариства від імені тисячів своїх членів в Канаді вітає радянський уряд в його неухильній боротьбі з шкідниками соціалістичного будівництва та агентами польського імперіалізму. Ми з далекої Канади приєднуємо свій голос протесту до голосу трудящих Радянської України і плямуємо огидний напад унівдивських погромщиків на радянський консулят у Львові і всю продажну роботу ундофашистів та віримо, що Західня Україна в недалекому майбутньому повалить своїх ворогів і увійде в союз народів радянських республік як її рівноправний член.

За Головний Заряд РЗТ
С. ХВАЛЬБОГА, ГОЛОВА. І. ПАСТУХ і О. ХОМІЦЬКИЙ, СЕКРЕТАРІ.

СТВОРИМ ПОСТІЙНИЙ ФОНД ДЛЯ НАШОЇ ПРЕСИ.

(Стаття містимо в дискусійному порядку.)

Останніми днями прочитав в газеті, поміщеній на сторінках "Укр. Роб. Вістей" ч. 148 п. н. "Ліше за півтора цента на день". Я радо годуюсь від містом задоволені і не маю на думці критикувати її. Ця стаття відноситься до всіх читачів нашої преси, і не виставляє ніякої поїнїи постуїти. Себ-то, кожен читач нашої преси повинен відложити півтора цента на день і передплатити "Укр. Роб. Вісти" і "Робітничі" для такого робітника, який відкасується та не хоче читати своєї робітничої преси. В такій спосіб ми повинні б відіслати читачів нашої преси. Товариші доносуч своє пропозицій заставили й мене до думки. Нам треба подивитися якеш читачів нашої преси і заставити робітників читати робітничу пресу та старатися озвідомити їх. Я прочитав цю статтю і зарвав в мене здивляється думка, яка не протіворічить пропозицій товариша Оксбурґа. Моя думка більше відноситься до всіх наших організацій і велике відноситься до втримання постійного фонду для нашої преси.

Щоби створити такий постійний фонд для нашої преси, наші організації повинні поступити так: оподаткувати кожного члена одного цента денно, а членкиня пів цента. Такий фонд членство повинно вкладати при віддачуванні місячних вкладок що місяці до відпівочного уряду. Хоч зінське щеня і перетворилось на лондонське, але воно куде й беззубе." *Олександ Крив.*

Ще один величень. 30. жовтня відкрито у Семевіні на Кремінській першій на Україні і СРСР кооперативну цукроварню. Виробничу програму цукроварні розраховано на 9.000 гектарів цукрової буряку, цебто за одну добу йїїна перероблятиме 12.000 метр. соти. буряків. Укресельцукр — всукраїнське кооперативне товариство — почав будувати цукроварню на прикинь 1928 року і витратив на неї 6.500.000 карб. Першу кооперативну цукроварню обладнано за останнім словом техніки. Основне устаткування для неї виготовляли українські машинобудівельні заводи.

ки завдяки нашій пресі ми створили наші організації. Не було б преси, не було б організації. Наша преса — це є провідник наших організацій. Ми тільки подумаймо та спитаймо себе, на що ми створили організації ТУРФДім та його секцій. А яке-ж на те, щоби вичинились самим і освідомлювати всіх українських робітників в Канаді та вказати їм, хто їхній друг, а хто ворог. Зробити це ми зможемо тільки при допомозі нашої преси.

Отже ми, члени цих організацій, стараймося розбудовувати нашу робітничу пресу, стараймося встановити постійний фонд для неї. Пам'ятаймо, що преса — це наш учитель.

Т. Галицький.

Мус. Діко, Саск.

В АЛЬБОМ УНДО.

Сайні з вилочним очима
Куди їдете, наче п'яні?
Недослабате нас спираді,
Що ви прийшли давно всі грати?
Що закінчилась ваша роль,
І вже пора зійти до сцени,
Що тільки рождка і зарла
Слезить іще крізь ваші вєки.

Вам заманується трон Данила?
Під куполом з брилантив, золота?
Чи ви не бачите у тім
Гризнів куртурів ешафота?
Корити вас слава Чингіс-хана,
Що сіваш з черевів кургани?
Гаразд. Вам тільки не відома,
Що тут не черепи — вулкани.

Торуйте жвало маслом, сиром,
Вдєстерайте збут перкало,
Впрайдуйте шильно моїні ганци,
Впочайте проповіст Верзіло,
Гипоканієтесь Варшани!
Що стало лупити нас по шиї,
Вона дура, та добре знає,
Що з вас тєсати моїноа — шпіві.

Не має дїва — річ природна
Що ви саугаете Варшаві,
Без неї — гостре божєвєлія
Всі лави замисли плогави,
Без неї вас, давним давно вїє,
Чи сміяті вимєлї-б із хати,
Чи, як злочинів неоправнїх,
Посадовїли-б по-за ґрати.

Ві вірите в попівські бреді?
В богів, чортів, святих, в маюину?
І співайте поїрно в церкву,
Як тільки грєне закон дїнону?
Та хоч би бог і був на світі,
Скажіть, завіщо ґвалить вас?
За те, що ви, як глїст, нужденні,
Що мєзков'ваш — рїднєя каша?

Іше за дїном їм наказом
Рівняють сїпо в братїм грузи
Влноточїний баїєт,
Ще одно одного волочать
В запаїєнї льоки
І дроблять тупо молотками
Кїстїа бутларьських рук.

Ще дївна зневаність п'янітї їх
До різнєх вє братїв.
Іше вїтають понад нїми
Прамари прїдєнєх стортч,
Іше трутї їх і морочїть
Каздївний чад.

Ще назва — їдїа і яєх, і русин
Бренєть огидно в ухах,
І глушїть той жорстокї повїст
Нєшадїних наїєв.
Що одночасно вїстї ї зїграю
Есамаують вєтї.

Бо ше не вдарив слухнїй час,
Ще вся снага твоя нїчємна,
Хоч в серцї лупїтї гнїв,
Ще не узарив слухнїй час.
Та єн не за горами...
Вже моє завтра прогремїть.
Мїльїоном мєстнїх рук,
І западе, аж до хмар —
Пожежами повстанє.

Тої, моє руко,
Щоб не тремтїла ти,
Щоб певнїй, начє криш,
Був кожен твій удар.

М. Кичур.

ЩЕ ОДИН ВЕЛИТЕНЬ.

30. жовтня відкрито у Семевіні на Кремінській першій на Україні і СРСР кооперативну цукроварню.

Виробничу програму цукроварні розраховано на 9.000 гектарів цукрової буряку, цебто за одну добу йїїна перероблятиме 12.000 метр. соти. буряків. Укресельцукр — всукраїнське кооперативне товариство — почав будувати цукроварню на прикинь 1928 року і витратив на неї 6.500.000 карб.

Першу кооперативну цукроварню обладнано за останнім словом техніки. Основне устаткування для неї виготовляли українські машинобудівельні заводи.